

ESI PĀRLIECINĀTS PAR DIEVU

Lūk, Šeit ir rakstīts:

Bet Elija Tisbietis, kas bija . . . dzīvoja Gileādā sacīja Ahabam: Tik tiešām, ka Tas KUNGS, Israēla Dievs, dzīvo, kā priekšā es stāvu, šajos nākamajos trīs gados nebūs ne rasas, ne lietus, kā vienīgi pēc mana vārda pavēles.

Un Tā KUNGA vārds nāca pār viņu, sacīdams:

Ej prom no šejienes un pagriezies pret austrumiem, un paslēpies pie Kritas — Kritas (tā es gribēju sacīt) straucha, kas ir Jordānas austrumos.

Un notiks tā: no straucha tu dzersi, un Es esmu pavēlējis kraukļiem tevi tur apgādāt ar maizi . . .

Un viņš aizgāja un rikojās pēc Tā KUNGA vārda, un apmetās pie Kritas straucha, kas ir pirms Jordānas.

Bet kraukļi bija tie, kas viņam pienesā maizi un gaļu no rīta un maizi un gaļu pievakarē; un no upes viņš dzēra.

Bet pēc dažām dienām strauchs izsīka, jo nebija lietus tanī zemē.

Un Tā KUNGA vārds nāca pār viņu, sacīdams:

Celies un dodies uz Sareptu, kas pieder pie Sidonas, un apmeties tur; lūk, Es esmu pavēlējis kādai atraitnei tur tevi apgādāt ar uzturu.

Un viņš cēlās un nogāja uz Sareptu. Kad viņš nonāca pie pilsētas vārtiem, redzi, tur atradās sieva, kas bija atraitne, un tā lasīja žagarus, bet viņš to uzrunāja un sacīja: Atnes man mazliet ūdens kādā traukā, ko padzerties.

Un tā aizgāja, lai to atnestu. Un viņš tai sauca, sacīdams: Atnes, lūdzu, ar savu roku man arī kumosu maizes.

Bet viņa sacīja: Tik tiešām, ka Tas KUNGS, tavš Dievs, ir dzīvs, bet man nav plāceņa, bet tīnē viena vienīga pilna sauja kviešu miltu, un mazliet eļļas apaļā krūzē, un raugi, es esmu salasījusi divus žagarus, un taisos visu sev un savam dēlam sagatavot, lai mēs to varam apēst un nomirt.

Un Elija tai sacīja: Nebīsties; ej un gatavo, kā esi sacījusi, bet iztaisi arī man mazu plāceni pašā sākumā un iznes to man ārā, bet sev un . . . savam dēlam uztaisi pēc tam.

Jo tā ir sacījis Tas KUNGS, Israēla Dievs: Milti tinē neizsiks un eļļas apaļā krūzē nepietrūks līdz tai dienai, kurā Tas KUNGS atkal dos lietu virs zemes.

Un viņa aizgāja un arī izpildīja, kā Elija to bija sacījis. Un viņa ēda, tāpat arī viņš un tāpat viņas nams labu laiku.

Bet milti tinē neizsīka un eļļas apaļā krūzē nepietrūka, pēc Tā KUNGA vārda, kas bija pateikts caur Eliju.

Šim ritam, tieši pirms manas došanās prom uz ārzemēm, es esmu izvēlējis šādu tematu: *Esi pārliecināts par Dievu.*

² Un tagad, Kungs, svēti Savu Vārdu, kad Tas tiek izteikts, un lai Svētais Gars pārņem mūsu prātus un mūsu domas un sagatavo mūs Viņa apmeklējumam, jo mēs lūdzām Viņu atnākt. Jo mēs nenākam uz Tā Kunga namu, lai mūs redzētu vai lai mēs redzētu, bet gan, lai iemācītos no Tevis un iepazītu Tavu raksturu un Tavu ceļu, un Tavas lietas, lai mēs varētu stāties pretī dzīves problēmām ar patiesu palāvību, būdami pārliecināti par Dievu. Dāvā to, Kungs. Mēs to lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

³ Droši vien tas bija šausmīgs rīts. Bija tik karsts un putekļains, un cilvēki uz ielas mira bada nāvē, un zeme bija tik karsta, ka teju vai dega. Tas viss atainoja viņu grēkus un viņu morālo pagrimumu.

⁴ Jo, redziet, tajā laikā Israēlā valdīja, tas ir, pār Israēlu valdīja Ahabs, un viņš bija visnešķīstākais no visiem Israēla ķēniņiem. Tik nešķīsta ķēniņa, kāds bija Ahabs, vēl nebija bijis, jo viņš, būdams pareizi iemācīts un ar pareizām zināšanām, tomēr nepārtrauca sadusmot Dievu visā, ko viņš darīja. Kaut arī viņam bija varena militārā sistēma, un viņa valdīšanas laikā cilvēki bija kļuvuši ļoti turīgi, un tomēr tu nevari kaitināt Dievu un cerēt, ka vienmēr izspruksi sveikā.

⁵ Un tad, kad viņš apprecējās, tā vietā, lai apprecētu kādu no savas tautas, viņš devās un apprecēja grēcinieci, elku pielūdzēju, elkdievību. Viņš apprecēja Jezabeli. Bet viņa nebija ticīga.

⁶ Un nevienam ticīgam cilvēkam nekad nevajadzētu precēt neticīgo, nekādos apstākļos. Viņam vajadzētu precēt tikai ticīgu cilvēku.

⁷ Taču Ahabs bija izdarījis šo ļaunumu. Nav nekādu šaubu, ka Jezabele bija skaista sieviete. Un viņš bija iemilējies viņas izskatā, un nevis tajā, kas viņa bija. Tā ir, tik daudzi cilvēki to pašu kļūdu pieļauj šodien.

⁸ Un viņa bija atnesusi valsti, starp cilvēkiem, elkdievību. Un tauta, priesteri, viņu kalpotāji, bija krituši par upuri šai spēcīgajai sabiedrības prasībai.

⁹ Un tas pats šodien notiek mūsu valstī. Mēs esam pakļāvušies sabiedrības prasībām. Nav šaubu, ka priesteri domāja, ka viss būs kārtībā, kamēr vien tam piekrit viņu valdība. Bet man ir

vienalga, kam piekriņt valdība, ir svarīgi, kam savu piekrišanu dod Dievs. Un cilvēki domāja, ka viss būs kārtībā, ja viņi ieviesīs dažas šīs viņu pasaulīgās lietas.

¹⁰ Un varbūt kāds man palūgs paskaidrot tikko teikto, ka tā ir šodienas aina. Mēs varam nedomāt, ka mēs esam elku pielūdzēji, taču mēs tādi esam. Un valdība to atbalsta. Cilvēki mūsdienās ir elku pielūdzēji, jo viņi—viņi pielūdz elkus. Daži kā elkus pielūdz kino zvaigznes. Daži kā elku pielūdz naudu. Bet daži kā elkus pielūdz televīzijas zvaigznes. Taču viss, ko jūs noliekat starp Dievu un sevi, ir elkus, lai kas tas arī nebūtu.

¹¹ Un sātans, mūsu varenais pretinieks, ir tik ļoti gudrs, ka reizēm viņš pat noliek draudzi Dieva vietā. Varbūt jums ir liela draudze. Varbūt tā ir liela celtne, vai varbūt tā ir liela konfesija. Un turklāt tā varbūt ir varena sanāksme, taču lai nekas nestāv pirms Dieva tavā sirdī. Jebkas, kas atrodas pirms Dieva, tas ir elks.

¹² Un šie cilvēki zināja, ka viņi nebija tik garīgi, kādi viņi mēdza būt tai laikā, kad valdīja citi ķēniņi. Taču viņi domāja, ka tikai tāpēc, ka viņi bija reliģiska valsts, ka tāpēc viss būs kārtībā. Un tieši tāpat arī mēs esam nonākuši tādā pašā situācijā.

¹³ Pirms dažiem mēnešiem es runāju ar vienu ļoti labu draugu. Un viņš sacīja: “Brāli Branham, es domāju, ka tu pārāk stipri uzbrūc Amerikas Savienotajām Valstīm.” Viņš sacīja: “Tu vienmēr klaigā par grēku un par to, kā Dievs sodīs šo valsti.”

¹⁴ Es sacīju: “Viņam tas ir jādara, citādāk Viņš nebūs taisnīgs.”

Viņš sacīja: “Bet, brāli Branham, tu aizmirsti, ka šī valsts tika dibināta, pamatojoties uz Rakstiem. Un ka mūsu priekšteči šurp atbrauca, un Dievs dāvāja mums šo mantojumu. Un mēs esam reliģioza tauta.”

¹⁵ Es sacīju: “Tā visa ir patiesība. Un neviens nezina, cik ļoti augsti es vērtēju šo valsti! Taču skaties, mans brāli, arī Israēls bija Dieva izraudzīts, un Viņš sūtīja viņiem praviešus un varenus vīrus. Taču Dievs nevar paciest grēku. Viņš izdarīja tā, ka Israēls nopļāva katru graudu, ko viņi iesēja. Un, ja Viņš izdarīja tā, ka Israēls nopļāva, ko tas iesēja, Viņš izdarīja tā, ka arī mēs nopļausim to, ko mēs esam iesējuši. Viņš neuzlūko cilvēka vaigu.”

¹⁶ Bet mēs esam nonākuši tik tālu, ka mēs šādi jau domājam, jo mēs paļaujamies uz to, ko izdarīja mūsu priekšteči, vai uz mūsu draudžu varenajiem izveidotājiem, uz to, cik viņi bija ziedojušies Dievam, un ar to viss ir kārtībā, un tas ir augstu cienījami, taču mēs nevaram iegūt pestīšanu no tā, ko izdarīja viņi! Pestīšana ir individuāla lieta starp ikvienu cilvēku un Dievu. Mēs Dieva priekšā atbildēsim par sevi un nevis par mūsu valsti vai par mūsu draudzi.

17 Mūsu valstī tas ir nonācis tik tālu, ka pat mūsu visgarīgāko cilvēku vidū, tu aizej pie garīga virieša vai sievietes un ieraugi, ka viņu sirdis kaut kā trūkst.

18 Mēs esam, pēdējās pāris nedēļās es esmu saskāries ar dažām no šīm lietām, ieraugot, ka cilvēki, kuri, manuprāt, bija pats kodols, un tomēr es ieraudzīju, ka viņi liek uzsvāru uz laicīgām lietām, braukā apkārt un saka: “Dievs ir devis man lielāko *to un to*. Dievs dod . . .” Tie ir tukši vārdi.

19 Lielas materiālas lietas ne vienmēr balstās Dieva gribā. Dievs liek lietum lit uz taisniem un uz netaisniem. Taču pasaulei šodien nav vajadzīga neista ticība, cenšoties kaut ko izmānīt un saucot to par garīgumu.

20 Reizēm ticība var paveikt lielus brīnumus, un tomēr tā nenāks no garīgas sirds. Vai tad mūsu Kungs neteica: “Daudzi atnāks pie Manis tajā dienā un sacīs: ‘Vai tad es Tavā Vārdā neesmu darijis *to un šito*?’ Un Es tiem apliecināšu: ‘Eita nost no Manis, jūs netaisnības darītāji.’” Kas ir netaisnība? Tas, ka tu zini, kā rīkoties pareizi, bet to nedari. “Es nekad jūs neesmu pazinis,” sacīs Viņš. Un mēs dzivojam šajā laikā.

21 Mums šodien nav vajadzīgs liels daudzums materiālu lietu. Mums tās ir. Mums nav vajadzīgas vēl lielākas baznīcas. Mums nav vajadzīgas lielākas sanāksmes. Mums nav vajadzīgs vairāk ētera radio vai televīzijā. Mums nav vajadzīgs vēl vairāk tā visa. Bet, lai tas būtu garīgi, mums šodien ir vajadzīgi cilvēki, kas pazemosies Dieva priekšā, pat ja viņiem nebūs ne centa pie dvēseles, un lūgsies, kamēr tas gars, kas ir viņos, būs gandarīts ar Dieva labestību, un dziļi viņu sirdī atnāks atmoda, kas izmainīs viņu attieksmi un atmosfēru, kurā viņi dzīvo.

22 Varbūt tev nav pat korpju pāra, ko uzvilkt, varbūt tev mugurā ir tikai skrandas, bet kaut kas tavā sirdī dzied Dieva melodijas. Es labāk izvēlētos, nevis visas pasaules naudu.

23 Tāpēc nevar teikt, ka materiālās lietas vienmēr ir Dieva svētības pazīme. Dāvids sacīja Tam Kungam, ka viņš ir redzējis, kā ļaundaris izpleš savus . . . kuplo kā vērens ciedru koks. Bet Dievs viņam jautāja: “Bet vai tu redzēji, kāds bija viņa gals?” Nav svarīgi, cik labas drēbes mēs nesājam, cik daudz mums ir ēdamā, ne jau tas ieiet Dieva Klātbūtnē. Šis ķermenis, kurā mēs mājotam, iznīkst, neskatoties uz to, kā par to ir rūpējušies. Bet galvenais ir dvēsele, kas ir cilvēkā; galvenais ir gara stāvoklis, kas ieiet dzīvā Dieva Klātbūtnē.

24 Bet mēs to visu uzskatām kā pašu par sevi saprotamu. Mēs domājam, ka tāpēc vien, ka mēs esam valsts . . . Tāpat arī Ahabs un visi no Israēla todien uzskatīja kā pašu par sevi saprotamu, ka viss ir kārtībā. Viņu priesteri un sludinātāji bija centušies viņiem iestāstīt: “Viss ir labi. Viss ir vienkārši lieliski.” Taču tur bija viens, viņš kļiedza pret šīm nepareizajām lietām, jo šis cilvēks

zināja, ka svētais Dievs nevarēja būt apmierināts ar nešķīstas reliģijas modernajām tendencēm.

²⁵ Tieši tāpat šodien debesu Dievs paliek nemainīgs. Un visi mūsu pūliņi un varenās lietas, kuras mēs cenšamies darīt, tas viss nekad neapmierinās Dievu, ja tā nebūs pilnībā šķīsta dzīve Viņa priekšā.

²⁶ Mēs varam būvēt skolas un svētnīcas, un baznīcas. Mums var būt organizācijas. Mēs varam darīt lielus darbus, tomēr Dievs nebūs apmierināts, kamēr cilvēka dvēsele netiks padarīta svēta uz Dieva altāra, pilnībā veltīta Dieva darbiem. Bet neko tādu vairs neatradīsi.

²⁷ Mēs redzam, ka mūsu lūgšanu sanāksmes ir tik vājas, tik vien kā minūte lūgšanas un lecam gultā. Mēs redzam, ka tas notiek vienu vai divas reizes dienā. Mēs taču visi esam vainīgi. Mūsu valsts morāli sabrūk. Mums šeit visur ir Biliji Grēmi un Orali Robertsī. Taču kamēr Amerikas sirdī neparādīsies slāpes atkal atgriezties pie dzīvā Dieva, pie dzīva pārdzīvojuma, pie nemirstīgas ticības dzīvajam Dievam, mēs spēsim tik vien kā, tā teikt, lauzīt par to savas galvas.

²⁸ Mēs varam staigāt krūtīs izriezuši, ar aizlocītu apkaklīti, un soļot pa ielu, un kārot, lai mūs sauc par “Doktoru” vai “Godājamo”. Mēs varam būt mācītāji vislielākajās draudzēs valstī, un varam būt tik ļoti dievbijīgi, ka neviens nespēs piesieties mūsu dzīvēm. Taču kamēr mūsu dvēsele mūsu iekšienē nedegs pēc Dieva, kamēr tur nav kaut kas, kas tiecas pēc Viņa! “Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!” Kamēr mēs neaiziesim līdz šādam pārdzīvojumam!

²⁹ Tāpēc komunisms un pārējais turpinās izplatīties, kā tas jau notiek, un visa mūsu apvienošanās, lai kā arī mēs to nedarītu, to neapturēs. Ir paredzēts, ka tas notiks. Taču Dievs aicina Savu draudzi.

³⁰ Un cik apbrīnojami, ka šī parastā sieva droši vien bija Ēlija cienīga! Jo parasti tava rīcība parāda, kas tu esi. Un turklāt, viņa bija izraudzīta, lai uzņemtu Dieva pravieti. Neaizmirstiet, viņa bija no pagāniem, nevis ebrejiete.

³¹ Un zeme dega. Nav šaubu, ka šī parastā sievietē, tā kā viņa bija atbilstoša, būdama ticīgā . . . Jo mēs saprotam, ka Dievs nebūtu pie viņas vērsies, ja viņa nebūtu bijusi cienīga uzņemt Dieva pravieti. Jo Viņš nekad nesūtītu Savu pravieti uz namu, kas nav cienīgs.

³² Tā nebija viņa izvēle. Tā bija Dieva izvēle. Tā nebija viņa, kas aicināja viņu. Tas bija Dievs, kas deva viņam rīkojumu. Viņš bija atradies pie upītes. Kraukļi viņu baroja. Taču tā bija Dieva pavēle, jo kaut kam bija jānotiek. Un Dievs noteikti devās pie ticīgās, kurai bija tāda pati daba kā Ēlijam.

³³ Viņa bija atraitne. Un mēs visi zinām, ko viņai kā atraitnei nācās piedzīvot, viņas vīrs bija miris, un bija jāaudzina jauns puika.

³⁴ Un tajās zemēs viņi bija atkarīgi no labības ražas. Viņiem nebija tādu valdības projektu, kādi mums ir šodien un—un aizsardzības līdzekļu. Viņi bija atkarīgi no savas ražas. Un, tā kā cilvēku netaisnība un viņu morālais pagrimums bija izraisījis zemē sausumu, viņi visi bija badā un mira.

³⁵ Un tad mēs ieraugām, ka viņa, bez šaubām, bija nakti pēc nakts pavadījusi lūgšanās, lūdzot visu nakti, kad redzēja, ka miltu traukā paliek mazāk, mazāk, mazāk. Un droši vien nonāca tik tālu, ka traukā vairs nebija pat krūzes miltu. Viņai bija palikusi tikai neliela saujiņa. Nāve nāca taisni iekšā pa vārtiņiem, jau pie viņas durvim. Jo vairāk kaut ko dabūt nebija iespējams. Visa valsts bija badā.

³⁶ Un tajā nelielajā traukā bija palikusi labi ja pilna karote eļļas. Tik vien eļļas un tik vien miltu stāvēja starp viņu un nāvi. Savās lūgšanās viņa droši vien bija kļuvusi ļoti patiesa. Lai tikai tas atnāk uz jūsu namu, būs vairāk patiesuma, nekā mums ir šodien, kad mēs zinām, ka pie durvim stāv nāve.

³⁷ Un es domāju, ka mēs droši vien iedomātos, ka visu nakti viņa pavadīja lūgšanā, jo vēl tikai viena diena, un tas viss beigtos. Viņa skatījās uz sava puisēna bāļajām lūpām, viņam bija kādi trīs vai četri gadi. Un viņa redzēja, kā izžūst viņas pašas kauli, miesai pār tiem izžūdot. Un tas droši vien bija kaut kas briesmīgs, kad šī māte redzēja, kā tas viss notiek. Un tomēr viņas rokas bija paceltas pretim Dievam, lūdzoties dienu un nakti: “Nu mums ir palikusi tikai sauja miltu un karote eļļas.”

³⁸ Ziniet, tas ir ļoti savādi. Lai Dievs dod, ka tas dziļi iesūktos katrā no jums, ja jūs vairs nedzirdēsiet mani sludinām. Lai šis ir tas vēstījums. Tas ir savādi, ļoti savādi, ka reizēm Dievs to dara šādā veidā.

³⁹ Ziniet, kad mēs esam atzinuši savos grēkos un izpildījuši ikvienu Dieva prasību, ko Dievs pieprasa... Mēs noticejām Dievam. Pastāv nosacījumi, kuri ir jāpiepilda, un tas ir saskaņā ar Viņa gribu. Un mēs esam atzinuši savos grēkos un esam izlabojuši visu nepareizu, ko mēs esam darijuši, izdarijuši visu, kas mums ir zināms. Ikvienu prasību, kuru Dievs ir izvirzījis jeb pieprasījis, mēs esam izpildījuši šīs prasības, un tomēr Dievs joprojām klusē. Viņš mums vienkārši neatbild.

⁴⁰ Es esmu pārliecināts, ka šorīt es runāju cilvēkiem, kuri atrodas šādā stāvoklī. Es pats tur esmu bijis daudzas reizes. Kad es devos atpakaļ un pārskatīju savu dzīvi, paskatījos zem katra akmens, un ieraudzīju, ka es biju izdarījis kaut ko nepareizu, es gāju un tajā atzinos, un sacīju: “Kungs Dievs, es to izlabošu,” un es devos un to darīju. Tad es atkal atnācu un sacīju: “Tagad, Kungs Dievs, Tu esi Dievs; Tu man atbildēsi. Es,

protams, esmu izpildījis ikvienu prasību, kuru Tu pieprasīji no manis. Un ikvienu nosacījumu, es esmu to izpildījis.” Bet Viņš joprojām neko nedara, šķiet, ka Viņš klusē, lūk, kad tev ir jābūt pārliecinātam, ka Viņš ir Dievs. Nezaudē drosmi. Vienīgi, lūk, kas: savā sirdī esi pārliecināts par Dievu.

⁴¹ Mana tēma. Pirms kaut ko dari, pārliecinies. Esi savā sirdī pārliecināts, ka tas ir Dievs. Un, kad tu esi izdarījis visu, ko Viņš ir sacījis, tad esi pārliecināts, ka Viņš ir Dievs, lūk, kad sāk darboties ticība, tieši tad. Ticība stāv nesatricināmi, jo tā zina, ka Viņš ir.

⁴² Un tu esi izpildījis visas prasības. Tu tici, ka Viņš ir, un ticība stingri turas. Ak, svētīts lai ir Viņa Vārds! Ticība nekustēsies ne no vietas, jo tā ir pārliecināta, ka Dievs ir, un ka Viņš atalgo tos, kas centīgi Viņu meklē.

⁴³ Lai tas ieiet dziļi jūsos un nekad no jums neaiziet, Branhama dievnam. Ja tu esi izpildījis Dieva noteikumus un savā sirdī tici, ka Viņš ir, tad Dievs tikai pārbauda tavu ticību, jo Viņam patik to darīt. Tu esi atzinies savā grēkā, un tu esi izpildījis visas prasības, kuras Dievs ir izvirzījis, bet Viņš joprojām klusē, atceries, ka ticība saka, ka Viņš ir. Tad ticība stipri turas pie tā, nezinot, ko tas viss nozīmē, taču tā zina, ka Viņš ir, un tā ir pārliecināta, ka Viņš ir.

⁴⁴ Un neaizmirstiet, ja Viņš ir, tad Viņa Vārdam ir jābūt patiesam. Un, ja Viņš ir pieprasījis, lai tu izpildi šīs prasības, un tu esi to izdarījis, tad Viņa pienākums ir piepildīt Savu Vārdu. Neapstājieties un nesakiet: “Nu, es tā arī netiku dziedināts. Es...” Ak, tava vājā, mazā ticība! Netici tam. Ja viss ir izsūdzēts, ja viss ir nokārtots, un tu atbilsti Dieva prasībai, ticība stipri turas pie tā. Nekas to neizkustinās no vietas. Viņš ir, un tu esi par to pārliecināts. “Kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku; viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērglim. Viņi skries un nepiekusīs; ja viņi ies, viņi nenogurs.”

⁴⁵ Gaidi, līdz tu esi piepildījis Viņa prasības. Tad tava ticība tiek pārbaudīta. Ja tu esi izpildījis... Dieva prasības ir izpildītas, un tu visu esi pilnībā ievērojis, un tu esi izdarījis visu, ko Dievs no tevis ir pieprasījis, tad tava ticība balstās tieši uz tā, ka Viņš ir. Esi pārliecināts par Dievu.

⁴⁶ Ziniet, Viņam patik mūs pārbaudīt. Viņam patik redzēt, kā reaģēs tava ticība. Vai jūs to zinājāt? Dievam patik skatīties, kā tu reaģēsi. Kad tu saki: “Ak, Kungs, es Tev ticu. Tu esi mans Pestītājs. Es ticu, ka Tu esi Dziedinātājs. Es ticu, ka tieši Tu dāvā Svēto Garu. Un pārējās lietas, ko es prasu, Tu esi tas Dievs, Kas to visu dod.” Un pēc tam, kad tu atzīsties visos savos grēkos un apsoli Dievam, ko tu darīsi, ja Viņš ļaus tev izvesēloties, bet pēc tam, ja tas nenotiek, tu aizbēdz prom kā tāds glēvulis. Dievs nevar to izmantot. Viņš nekādi nevarēs tevi lietot. Viņš nekādi nevarēs tev atbildēt, jo Viņš atbild tikai caur ticību. Bet tu pēkšņi

aizej prom, un Viņš nevar atbildēt. Taču ista, patiesa ticība stāv uz vietas, būdama pārliecināta, ka Dievs ir. Esi pārliecināts, ka Viņš ir.

⁴⁷ Un, ja Dievs saka, ka tas ir jāzodara, jāatzīstas savos grēkos un tā tālāk, un tu to esi izdarījis, tad ticība saka, ka Viņš ir, tā ir pārliecināta, ka tas notiks. Tavš lūgums noteikti tiks apmierināts. Ak, es—es ceru, ka jūs to nepalaidīsiet garām. Ja tu esi pārliecināts par Dievu, tad Dievs ir pārliecināts par Savu Vārdu. Viņš tikai nogaida, lai tevi pārbaudītu.

Viņš to ir darījis daudzas reizes. Apskatīsim vienu vai divus gadījumus.

⁴⁸ Atcerēsīties tos ebreju jauneklus. Viņi negrasījās klanities elka priekšā. Dievs viņiem uzticējās. Un, kad viņi izdzirdēja, ka viņiem būs jāiet degošajā ceplī, viņi sacīja: “Mūsu Dievs var mūs izglābt no šī cepla. Bet, ja Viņš to arī nedarītu, mēs nekļūsimies neviena tava elka priekšā.” Redziet, viņi bija nešaubīgi un pārliecināti par Dievu.

⁴⁹ Viņi zināja, ka Viņš bija Jehova. Viņi zināja, ka Viņš atbild uz lūgšanu. Bet vai Viņš atbildēs šajā gadījumā, vai nē, tam tik un tā bija jānāk par labu. Tāpēc viņi vienkārši izteica savu apgalvojumu, atzinās savos grēkos un devās nāvē.

⁵⁰ Viņi devās degošajā ceplī zinot, viņi bija pārliecināti, ka, ja Dievs ļaus viņiem sadegt, Viņš no jauna uzcelš viņus augšamcelšanā. Viņi bija pārliecināti par Dievu, jo viņi zināja, ka Dievs izdarīs tā, lai visas lietas nāktu viņiem par labu. Un, kad mēs esam pārliecināti par Dievu, mēs zinām, ka Dievs dara tā, lai viss mums nāktu par labu.

⁵¹ Un tā viņi izteica vienbalsīgu apgalvojumu. Viņi bija pārliecināti, un viņi devās taisni iekšā degošajā ceplī. Un Dievs ļāva viņiem tur ieiet; sēdēdams maliņā un viņus vērodams. Viņš gribēja redzēt viņu reakciju.

⁵² Kad ķēniņš sacīja: “Vai jūs zemojāties, kad skanēja taure?”

Viņi sacīja: “Nē. Mēs nezemojamies.” Lūk, kur ir ticība, stāv stingri.

“Nu, ja jūs nezemojāties, vai jūs zināt par manu rikojumu?”

“Jā, mēs zinām par tavu rikojumu.”

“Mans rikojums ir tāds, ka ceplis tiks sakurināts septiņas reizes karstāks kā jebkad, un es jūs tajā iemetīšu. Vai tagad jūs gribat zēmoties?”

“Nē. Mēs nezemosimies.” Lūk, kur ir viņu ticība.

⁵³ Dievs sacīja: “Nu ko, paskatīšos, ko viņi tagad darīs. Es paskatīšos, kāda būs viņu ticības reakcija.”

⁵⁴ Un tā viņš sacīja: “Sasieniet viņiem rokas un sasieniet viņiem kājas, un nesiet viņus uz cepli.” Un viņi pienāca pie šī cepla, uguns viņiem sejā. Dievs joprojām stāvēja un skatījās uz to. Taču

viņi bija pārliecināti, ka Viņš ir Dievs. Viņi bija atzinuši savos grēkos. Viņi bija izlabojuši visu, kas viņiem bija zināms. Viņi bija pārliecināti, ka Viņš ir Dievs.

⁵⁵ Un tā viņi pienāca pie paša degošā cepļa. Un tieši pašā pedējā brīdī, lūk, Viņš nāk, traucoties no debesīm vēja ratos, apvēdinot viņus ar vieglu vēsmiņu, kamēr Viņš viņus mierināja un sarunājās ar viņiem.

⁵⁶ Dievs ļauj tavai ticībai nonākt līdz vietai, kur tā reaģēs.

⁵⁷ Ījabs no Vecās Derības, kad Sātans, mūsu apsūdzētājs, apsūdzēja viņu, sakot, ka viņš esot slepens grēcinieks. Bet Ījabs zināja, ka viņš nav grēkojis. Viņš zināja, ka viņš bija izsūdzējis visu, ko bija izdarījis, un viņš tur bija pienesis dedzināmo upuri. Tāda bija Dieva prasība. Viss, ko Dievs pieprasīja, bija šis dedzināmais upuris un grēksūdze. Un Ījabs to visu bija izdarījis.

⁵⁸ Un sātans sacīja: “Es paņēmu viņa kamieļus, jo viņš ir bagāts vīrs. Es paņēmu viņa aitas.” Un galu galā viņš paņēma viņa bērņus, to vistuvāko viņa sirdij.

⁵⁹ Bet Ījabs joprojām stāvēja stingri, jo viņš zināja, ka Dievs, nu, viņš bija pārliecināts, ka Viņš ir Dievs, jo viņš bija ar Viņu runājis un viņš bija izpildījis Viņa prasības. Viņš visu pārskatīja un konstatēja: “Es esmu upurējis ikvienu dedzināmo upuri. Es sacīju savā sirdī: ‘Varbūt tad, kad mani dēli rikoja dzīres un tur bija arī manas meitas, varbūt viņi savā sirdī ir slepus grēkojuši, tāpēc es upurēju dedzināmo upuri viņu vietā un izsūdzēju viņu netaisnību.’”

⁶⁰ Ak, Dievs! Kad cilvēks ievēro to, ko Dievs ir teicis darīt, tad viņš ir pārliecināts, ka Viņš ir Dievs, Viņš noteikti dos atbildi. Ticība vienmēr izsauc Viņu uz skatuves.

⁶¹ Kad tu esi izdarījis to, ko tu zini kā pareizu, kad tu esi izpildījis Viņa prasības, kad tu esi atzinies un izlabojis, un visu atlīdzinājis, un nolīcis to Dieva priekšā. Mani neinteresē, cik daudz Viņš Klusē, Viņš joprojām ir Dievs, gaidot, lai tur ielīktu šo ticību. Tu esi izdarījis savus darbus, tagad Viņš vēlas redzēt tavu ticību caur taviem darbiem. Viņš grib redzēt, ko tu darīsi.

⁶² Ja tevi ir svaidījuši ar eļļu un par tevi ir palūguši, Dievs gaida, lai redzētu, kā tu tam ticēsi. Nevis atskriesi nākamsvētdien vai arī nākamajā dienā pie nākošā dziedinātāja, kas ir atbraucis uz pilsētu. Viņš gaida, lai redzētu, kā tu reaģēsi ar tavu ticību. Nevis atkal ieradīsies nākamajā dienā un sacīsi: “Es jūtos tik slikti, man nešķiet, ka es esmu dziedināts.” Pirmkārt, tu vēl neesi piemērots aizlūgšanu rindai. Tu neesi. Tu neesi. Tu vēl neesi gatavs. Tu netici, ka Viņš ir Dievs. Es ne . . .

⁶³ Varbūt tu sacīsi: “Brāli Branham, es tev nepiekritu.” Tava rīcība parāda, kas tu esi. “Jūs viņus pazīsiet pēc viņu augļiem.” Ja cilvēks saka, ka viņš ir kristietis, bet viņš joprojām dzer un smēķē, un spēlē azartspēles, un stāsta netirus jokus, un saka, ka

“daļa Bībeles ir pareiza, bet daļa nē”, iespējams, viņš sludina Eвангēliju, bet noliedz daļu Bībeles, viņš joprojām ir grēcinieks. Viņš vēl nav pareizā stāvoklī.

⁶⁴ Bet, kad tu atklāti apliecinī, ka šis Dievs ir tas pats Dievs un tava dzīve ir atdota Viņa rokās, un ir šādi: “Kungs, es esmu māls, Tu esi Podnieks,” tad prasi ko vēlies. Ticība nekustēs ne no vietas. Tā stāvēs stingri.

⁶⁵ Kaut arī šķitis, ka apstākļi apgriežas ar kājām gaisā, tomēr tā ticība nekustēs ne no vietas, jo tu esi pārliecināts, ka Viņš ir Dievs. Un, ja Viņš ir Dievs, Viņš tur Savu solījumu. Viņš nevar dot solījumu un pēc tam to lauzt. Ja Viņš ir Dievs, tad Viņam ir pienākums turēt Savu solījumu. Ak, kā man tas patīk! Viņš nevar no tā atteikties.

⁶⁶ Ījabs pienesā savus upurus, viņš visu izdarīja. Viņš zināja, ka viņam bija taisnība. Un, lūk, ierodas draudzes locekļi no kādām citām konfesijām, saka: “Ījab, labāk atzīsties, ka tu esi grēcinieks, jo Dievs nebūtu pieļāvis tev šādu sodu, ja tu nebūtu grēcinieks.”

⁶⁷ Taču Ījabs sacīja: “Es esmu izsūdzējis savus grēkus. Es esmu upurējis dedzināmo upuri Dieva priekšā, un es neesmu grēcinieks.” Viņš zināja, uz kā viņš stāv. Pēc tam viss turpinājās, tikai tālāk un tālāk, un tālāk, cik smagi vien iespējams, cenšoties pieveikt Ījabu un novest Ījabu līdz tam, lai viņš noliegtu Dievu un noliegtu šo dedzināmo upuri. Tieši tajā brīdī, kad tu sāc rīkoties attiecībā uz to, ko tu esi izsūdzējis jeb atzinies, tas parāda tavu vājumu, tavas šaubas par Dievu. Tu kaut ko paprasi Dievam un staigā apkārt, šauboties par to, tādā gadījumā tu esi skeptiķis un nevis ticīgais.

⁶⁸ Ījabs zināja, uz kā viņš stāv, un viņš nelokāmi stāvēja uz šī pamata.

⁶⁹ Nav nekāds brīnums, ka savā nāves stundā Peranets sacīja:

Ir Kristus mana stiprā Klints;
Viss pamats cits ir tikai smilts.

⁷⁰ Uz šīs Ījaba ticības apliecinājuma stiprās klints, pat viņa mīļotā sieva aizgāja. Kad bija zudusi viņa veselība, un viņu visu klāja augoņi, viņš kasīja sevi ar šķembu un nolādēja dienu, kad viņš bija piedzimis. Sacīja: “Lai pat saule vairs nespīd! Lai mēness naktī neuzlec.”

Viņa sieva sacīja: “Ījab, tu esi nožēlojams. Labāk nolādi Dievu un mirsti!”

⁷¹ Viņš sacīja: “Tu runā kā negudra sievietē.” Viņš bija pārliecināts, ka bija Dievs, un viņš bija izpildījis prasības. Ak, es sajūtu dievbijību! Viņš zināja, ka viņš ir izpildījis Dieva prasības, un tas izšķir jautājumu. Dievs pārbaudīja viņa ticību. Viņš pārbaudis tavējo. Viņš pārbaudis manējo.

⁷² Bet kad tu esi izpildījis Viņa prasības: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu,” tas ir Viņa apsoliņš. “Ja kāds starp jums ir nevesels, ataiciniet draudzes vecājus. Lai tie lūdz Dievu par viņu, to svaīdīdami ar eļļu. Un ticības lūgšana izglābs slimo, un Dievs viņu uzcelš.” Tas izšķir jautājumu. “Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu.” Jūs esat izpildījuši Dieva prasības.

⁷³ “Šīs zīmes ticīgiem ies līdzī. Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs; jaunām mēlēm runās; ja tie ar rokām pacels čūskas vai dzers nāvīgas zāles, tad tas tiem nekaitēs; ja viņi uzliks rokas neveseliem, tie kļūs veseli.” Tas izšķir jautājumu.

⁷⁴ Esiet pārliecināti par Dievu. Esiet droši, ka savā sirdī jūs ticat, ka tas ir Dieva Vārds. Ījabs bija pārliecināts.

Viņa sieva sacīja: “Kāpēc tev nenolādēt Viņu un nenomirt! Nu, tev taču visu laiku kļūst arvien sliktāk.”

⁷⁵ Cik ļoti sātanam patīk tevi ar to apmētāt. “Nu, tev it nemaz nav labāk, kā tev bija, kad tevi svaīdīja ar eļļu. Tev it nemaz nav labāk kā tad, kad tie sludinātāji par tevi palūdza. Un patiesībā, tiem sludinātājiem vispār nebija taisnība.” Tam nav nekāda sakara ar to sludinātāju. Tā ir tava ticība dzīvīvajam Dievam, lūk, kam ir nozīme. Nav svarīgi, kas ir tas sludinātājs; svarīgi, kas ir Dievs. Šo apsoliņumu nedeva sludinātājs; šo apsoliņumu deva Dievs. Tas nav atkarīgs no sludinātāja; tas ir atkarīgs no Dieva un tavas ticības, lai ticētu, ka tas ir Dievs. Tāpēc esiet pārliecināti par Dievu. Esiet pārliecināti, ka tas ir Dievs un ka tas ir Dieva Vārds. Un Dievs ir Savā Vārdā.

⁷⁶ Un Ījabs sacīja: “Tu runā kā negudra sievietē.” Sacīja: “Tas Kungs bija devis, un Tas Kungs ir nēmis; slavēts lai ir Tā Kunga Vārds.” Viņš bija pārliecināts, ka Dievs ir.

⁷⁷ Un kad viņš to izteica ar savu muti, sāka dārdēt pērkonu un uguņot zibeņi. Uz skatuves uznāca Dievs. Tas vienmēr izsauca Viņu uz skatuves. Viņš bija ilgu laiku klusējis.

⁷⁸ Tieši to Viņš dara. Paskatieties uz šo elles pārņemto amerikāņu baru, liekulīgajiem draudzes apmeklētājiem. Es neesmu dusmīgs. Taču grēks sadusmo ikvienu, kuram ar Dievu viss ir nokārtots. Es nedusmojos uz šo valsti, es nedusmojos uz cilvēkiem, bet es dusmojos uz velnu, kas ir paveicis to visu, lai padarītu cilvēkus aklus.

⁷⁹ Šie aklie mācītāji un sludinātāji pieļauj, lai cilvēki apmierinās ar kaut kādu cilvēku izgudrotu teoloģiju. Tev ir jāpiedzimst no augšienes. Un Dievs ievēro savu Vārdu. Vērodams viņu, kā viņš tos iemidzina. Labāk pārliecinies, vai Dievs ir. “Izrādīdami arēju svētbijību, bet tās spēku noliedzdami.”

⁸⁰ Šī nabaga sievietē zināja, ka Viņš ir Dievs. Kad trauks kļuva arvien tukšāks, tukšāks, tukšāks un tukšāks, apstākļi visu laiku

kļuva arvien sliktāki un sliktāki. Bet Dievs ļāva, lai viss notiek tieši šādi. Viņam vienkārši patik tā darīt. Viņš mil pārbaudīt tavu ticību, lai redzētu, kā tu rikosies, pieļauj, lai tevi svaida ar eļļu un aizlūdz, bet tad tev kļūst sliktāk. Saka: “Aiziet, sātan, pārbaudi viņu. Es zinu, ka viņš Man tic.” Mūžīgi svētīts lai ir Dievs! Ak! “Tagad tu viņu pārbaudi, Es zinu, ka šajā jautājumā viņš ir noticējis Manam Vārdam.” Vai Viņš varētu to pateikt par tevi?

⁸¹ Viņš pateica to par Ījabu. Sacīja: “Dari ar viņu visu, ko tu gribi, bet viņa dzīvību neaiztīc, jo Es zinu, ka viņš Mani mil. Viņš ir pienies dedzināmo upuri. Viņš ir izpildījis prasības. Viņš ir izdarījis to, ko Es teicu viņam izdarīt, un viņš tam tic. Tagad vari viņu saberzt miltos, ja vēlies.” Viņš atņēma viņam visu. Dievs viņam visu divkāršoja, kad Viņš atdeva viņam to atpakaļ. Protams, ka Viņš to izdaris.

⁸² Viņš pakļauj mūsu ticību pārbaudei, lai redzētu, vai mēs patiešām ticam, ka Viņš ir Dievs.

⁸³ Bez šaubām, šī nabaga sieviete sacīja: “Es lūdzos. Es lūdzos. Es zinu, ka es esmu necienīga pagāne.”

⁸⁴ Atcerieties, Jēzus runāja par viņu Bibelē. Viņš sacīja: “Vai tad tur nebija daudz atraitņu Elijas dienās? Bet viņš tika sūtīts tikai pie vienas, un viņa bija no pagāniem.”

⁸⁵ “Ak,” viņa sacīja: “Es lūdzos.” Varbūt tad, kad viņa ieraudzīja to pēdējo plācenīti, nāve bija ienākusi pa vārtiem un jau stāvēja durvīs. Vēl tikai katram pa nelielam kumosīnam, un viņa un viņas dēls nomirs. Es varu redzēt, kā viņa visu nakti lūdzas, pūš karstie vēji, zeme ir izdegusi, uz ielām kliezdz un vaimanā cilvēki. Viņa apgāja visapkārt mājai. Viņa paskatījās uz savu mazo puisēnu, paskatījās uz viņa pidžamiņu; tā bija pavisam nonēsāta, un viņa mazās pēdiņas izslējušās gaisā. Viņa paskatījās uz savām rokām, tās bija krunkās. Viņa staigāja no vienas vietas uz otru, taču viņa sacīja: “Es zinu, ka Viņš ir Dievs. Es esmu visā atzinusies. Es esmu izdarījusi visu, ko Viņš ir pieprasījis. Es lūdzu mūsu dzīvības Viņa slavai.” Dievs viņu redzēja.

⁸⁶ Viņi pārējie bija aizgājuši izklaidēties un bija kādā lielā deju vakarā, uzpucējušies, viņiem bija mūsdienīgs televīzijas šovs vai vēl kaut kas, viņi sagājās ar pasauli. Taču šī sieviete bija vienatnē ar Dievu.

⁸⁷ Parādījās rītausma. Viņa sacīja: “Mazais puisēns visu nakti raudāja, lai kaut ko ieēstu. Ko lai es iesāku ar vienu nelielu sauju miltu?”

⁸⁸ Ziniet, tie milti bija Kristus. Ikviens, kas studē Biblii, zina, ka Kristus bija tas Miltu upuris. Un šim miltu upurim bija jābūt samaltam ar īpaša raupjuma dzirnakmeni tā, lai katrs graudiņš tiktu samalts pilnīgi vienādi; jo Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un katrs ticīgais tam tic, un tas ir viņa pamats. Aleluja! Ja gribat, varat turēties pie savas vecās, aukstās un

formālās reliģijas. Bet es ticu, ka Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Es ieņemu savu pozīciju šajā bezdievju pasaulē. Es joprojām ticu, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

⁸⁹ Tie dzirnakmeņi samala visus graudiņus pilnīgi vienādu, jo Viņš ir tas pats. Viņš ir tas pats Dievs, kas Viņš bija toreiz, tas Viņš ir arī šorīt, šajā brīdī. Viņš vienmēr būs tas pats. Lūk, ko nozīmēja šie milti.

⁹⁰ Un eļļa nozīmē Garu, kā mēs to zinām no Ecehiēla 4. nodaļas un citām vietām. Tieši tāpēc mēs svaidām ar eļļu; tas ir Gars. Kas tas ir? Kā ir teikts Apustuļa Jāņa 4. nodaļā: “Tēvs meklē tādus, kas pielūgs Viņu Garā un Patiesībā.” Jēzus bija šī Patiesība. Viņš bija tas Miltu upuris, un šī eļļa bija Gars. Un tad, kad Gars ir samaisīts ar Patiesību, kaut kas noteikti notiks. Salieciet tos kopā, sanāks plācenis. Ak!

⁹¹ Kur ir jūsu ticība? Kad Dieva Vārds tiek sludināts Tā vienkāršībā un tomēr Tā Spēkā, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, un Vārds tiek izteikts kā Milti, bet jums ir tā Eļļa, lai Tos samaisītu kopā. Varbūt tur ir tikai maza saujiņa vai karotīte, taču, lai kas tas arī nebūtu, tas ir reāli.

⁹² Un tā, kam tas ir pagatavots? Tas ir sagatavots krutam. Tas ir pagatavots, lai pašuzpurētos. Lūk, kas jums ir jādara. Ja tiek sludināts Vārds un jūs To samaisāt kopā ar Garu, tad tā ir pašuzpurēšanās, lai noraidītu jebkuras sāpes, lai noraidītu jebkuru slimību, lai noraidītu visu, kas ir pretrunā Dieva Vārdam, un stāvētu uz tā.

⁹³ Ārsts saka *vienu, otru* vai *trešo*; tam nav pilnīgi nekādas nozīmes. Tu stāvi uz tā, jo tā pateica Dievs. Atnāk Milti. Tev ir Eļļa. Tu samaisi Tos kopā.

⁹⁴ Lūk, es varu saklausīt balsi. Ir nedaudz pēc ritausmas. Šī balss runā un saka: “Ej pagalmā un paņem divus žagarus.” Vai jūs ievērojāt, ka Rakstos ir teikts “divus žagarus”? Krusts. Viņai ir milti un eļļa, taču tūlīt viņa tiks aicināta uz darbību; rīkoties ar to. Lai cik daudz tev arī nebūtu, tik daudz Eļļas un Miltu, cik tev pietiek, taču tev ir jārikojas; pašuzpurēšanās.

⁹⁵ Divi žagari. Senajos laikos tas bija vislabākais veids, kā uztaisīt ugunsgrūdu. Kad tu paņem vienu pagali un pārliec to šķērsām otrai pagalei, un pa vidu to aizdedzini, tu vari pastumt no abiem galiem. Tā indiāņi taisīja savus ugunsgrūdus. Daudzas reizes es tā esmu dedzinājis uguni visas nakts garumā. Vienkārši paņem balķi un noliec to, lūk, *šādi*, un otru, lūk, *šādi*, un vienkārši stum tos visu laiku uguni, kad tie izdeg.

⁹⁶ Tas žagars bija krusts. “Divus žagarus,” ir teikts Bibelē. Tā balss sacīja: “Ej pagalmā un atrodi divus žagarus.” Tajā pašā laikā tur, augšā kalnos, no debesīm nodārdēja balss, kas sacīja pravietim: “Ej uz pilsētu. Es esmu pavēlējis.” Ak, vai! Viņi abi paklausīja. Kaut kam ir jānotiek. Viņi abi ir paklausībā.

⁹⁷ Ja sludinātājs sludina Vārdu, bet cilvēks, kurš To pieņem, Tam tic un rikojas saskaņā ar To, tad kaut kam ir jānotiek. Ja tu esi grēcinieks, tad tu noteikti tiksī glābts. Ja tu esi slims, tu noteikti tiksī dziedināts, jo Dievs to ir apsolījis, ja vien mēs esam pārliecināti par Dievu.

⁹⁸ Tikpat noteikti kā tas, ka Viņš ir Dievs, Viņam ir jātur Savs Vārds. Protams! Tad atskanēja pavēle: “Ej uz pilsētu, jo Es esmu pavēlējis kādai atraitnei.” Pravieša priekšā parādījās vizija. Te nu viņš nāk, viņš iet ar kājām. Viņš nezina, uz kurieni viņš iet, tam nav nekādas nozīmes. Viņš vienkārši paklausa.

⁹⁹ Viņa nezina, kur atradīsies tie žagari, taču kaut kur pagalmā ir divi žagari. Viņa sāk rīkoties. Viņa iziet pagalmā. Viņa paskatās apkārt: “Ak, cik karsti!” No pilsētas atskan kļiedzieni, garām aizstreipuļo nakts kļaidoņi, kuri dzer savu vīnu un pārējo. Viņa vēro ielu. Viņa neko neredz. Viņa atrod vienu žagaru; daļu no krusta, pašuzpurēšanās. Viņa atrod otru daļu, žagaru. Un, kad viņa paceļ to otru žagaru. . .

¹⁰⁰ Ak, droši vien tas bija ļoti drūmi, nāve pie pašām durvīm. Viņai un viņas dēlam atlika apēst gabaliņu miltu plāceniša un mirt. Tās bija beigas. Un reizēm tieši lielākajā nomāktībā mēs sadzirdam šo balsi.

¹⁰¹ Kad viņa paceļa to otro zaru un sāka iet atpakaļ, no vārtniņu puses atskanēja balss, tā teica: “Atnes man mazliet ūdens kādā traukā.”

¹⁰² Viņa pagriezās, lai paskatītos, viņai rokās bija šie divi žagari, bet milti un eļļa bija samaisīti un sagatavoti. Viņa sacīja, ka viņa ir sagatavojusi, sajaukusi tos kopā. Tieši tā, Vārdam un Garam ir jābūt samaisītiem kopā. Nolikot to uz pašuzpurēšanās krusta, noraidīt visu, kas ir pretrunā tam, ko tu esi lūdzis. Tieši tā. “Es esmu to samaisījis, tagad es dabūšu tos žagarus.”

Un tā balss sacīja: “Atnes man mazliet ūdens kādā traukā.”

¹⁰³ Viņa paskatās un ierauga, ka, atslējies pret vārtniņiem, tur stāv kāds vīrs, iekritušiem vaigiem, bārdains, plikgalvains, viņš skatās caur vārtniņiem, ietīnīes vecā aitādas gabalā. Viņš izskatījās pēc tāda jauka veca džentelmeņa.

¹⁰⁴ Viņa sacīja: “Es padalīšos savā ūdeni ar viņu.” Dzīvības Ūdeņi, tu pats vēlies tos iedot ikvienam, izstāstīt ikvienam, doties jebkur. “Vienu brītniņu, ser.” Turēdama rokās šos žagarus, viņa devās uz māju.

¹⁰⁵ Un no jauna nodārdēja šī balss: “Iedod ne tikai savu ūdeni, bet atnes ar savu roku man arī kumosīņu maizes.” Dzīvības maize; dzīvības ūdens! Vai tas bija dzīvībai? Viņa nomirtu, tikko kā tā vairs nebūtu. “Atnes man savu ūdeni un atnes man savu maizi.”

106 Ko mēs šeit redzam? Kādu pamācību mēs šeit redzam? “Meklējiet vispirms Dieva valstību un visu Viņa taisnību; visas citas lietas tiks pieliktas.”

“Atnes man nedaudz ūdens un kumosu maizes.”

107 Viņa pagriežas, būdama ļoti nomākta. Es varu sadzirdēt, kā viņa saka: “Ser,” kaut kā tā, “tu atšķiries no tiem cilvēkiem, kādus es esmu redzējusi un kādus es esmu dzirdējusi runājam. Tu izskaties ļoti pārliecināts par to, ko tu saki. Taču man ir tikai druscīņa miltu, tikai saujiņa un tikai karote eļļas. Es tos esmu samaisījusi un es taisos to izcept uz šiem diviem žagariem. Un es taisos to apēst, es un mans dēls, un nomirt. Tas ir viss, kas man ir.”

108 Ko mēs dzirdam pēc tam? “Bet no sākuma atnes to plācenīti man.” Vispirms Dievs. Nav svarīgi, ko kāds cits saka, lai kas tas arī nebūtu, lai kādi nebūtu fakti, lai cik drūmi tas izskatās, lai kas tas arī nebūtu, no sākuma uzņemiet Dievu. Vispirms Viņa Vārds.

109 “Ārsts sacīja, ka es nespēju izveseļoties.” Bet no sākuma Viņa Vārds. “Es esmu pārāk liels grēcinieks. Es esmu prostitūta. Es esmu kāršu spēlmanis. Es esmu dzērājs.”

Vispirms Viņa Vārds. “Ja jūsu grēki būtu kā purpurs, tie būs balti kā sniegš; tumšsarkanā krāsā, tie balos kā vilna.” No sākuma Dievs.

110 “Ej un no no sākuma atnes man plācenīti. Visu, kas tev ir, atnes to man.” Vai jūs vēlaties atdot to Viņa rokās?

111 Manu dzīvi, visu, kas es esmu. Man ir piecdesmit gadi. “Vai tu vēlies, Viljam Branham, atdot to Man? Vai jūs vēlaties, jūs, bērniņi, atdot savas dzīves Man? Vai jūs vēlaties? Vai jūs to spējat, slimie cilvēki? Vai jūs spējat Man uzticēties? Nolieciet Mani pirmajā vietā.”

112 “Atnes man kumosu maizes savā rokā un atnes man nedaudz ūdens.” Viņa paskatījās uz viņu. Kaut kas viņai teica priekšā, ka tas vīrs zināja, par ko viņš runā.

Dievs pazīst Savējos. “Aitas... Manas aitas pazīst Manu balsi. Viņas zina, vai tie ir Svētie Raksti vai nē, vai tas ir pareizi vai nē.”

113 Viņa pagriežas paklausībā. Lūk, kas jums ir jādara. Un, kad viņa pagriežas, lai paklausītu tam, ko bija pateicis darīt pravietis, tad no Debesīm atskanēja pārkons, kuru vēlas dzirdēt katrs cilvēks. No pravieša balss atskanēja pārkons, kuru vēlas dzirdēt katrs grēcinieks un katrs slimnieks: “TĀ SAKA TAS KUNGS.”

114 Kā mēs ilgojamies To dzirdēt! Kā cilvēki stāv manā pagalmā un saka: “Pienāc pie durvīm. Manai meitai ir *tas un tas*. Manam mazulītim, ak, tik slikti. Tikai pasaki vārdu.” Kā gan var to

pateikt, pirms tas ir tavā mutē? Tad tie būtu tavi vārdi. Taču viņi ilgojas dzirdēt: “TĀ SAKA TAS KUNGS.”

¹¹⁵ Un, lūk, tas atskanēja pāri žogam, jo viņa bija paklausijusi. Un nomāktība izgaiss. “TĀ SAKA TAS KUNGS. Trauks nekad neiztukšosies, un krūka nebūs tukša līdz tai dienai, kurā Tas Kungs Dievs atkal dos lietu virs zemes.” Ak, kāds mierinājums!

¹¹⁶ Viņa uztaisija plāceniti. Viņa iedeva to pravietim. Viņa atgriezās un uztaisija arī sev un savam dēlam. Un viņi ēda un dzēra pārpilnībā un pārticībā.

¹¹⁷ No kurienes tas uzradās? Kā tas tur nokļuva? Pasakiet man zinātniski, no kurienes uzradās tie milti. No kurienes uzradās tā eļļa? Kā tā nokļuva tajā krūkā? Katru ritu viņa izlēja to sausu. Katru ritu viņa iztukšoja miltu trauku, un tas bija tukšs. Taču, kad viņa atgriezās, lai paņemtu vēl, tur bija vēl. No kurienes tas uzradās? Uzticiet Dieva Vārdam. Esi pārliecināts par Dievu. Viņš ir Radītājs.

¹¹⁸ Varbūt tu esi zaudējis savu veselību. Varbūt tu esi zaudējis savas attiecības. Uzticiet tam, ko Viņš saka Savā Vārdā. Esi pārliecināts, ka Viņš ir Dievs. Drūmās dienas, kādas tās izskatās šobrīd, varbūt neizskatīsies tik drūmas, ja jūs vienkārši paņemsiet Viņa Vārdu un būsiet pārliecināti, ka Viņš ir Dievs.

¹¹⁹ Reiz Vācijā es redzēju vienu gleznu, un tas vienmēr ir palicis manā atmiņā. Kāds vācu mākslinieks bija uzzīmējis. . .gleznu, kura—kura saucas “Mākoņu zeme”. Un, kad tu skaties uz to no attāluma, tas ir briesmīgākais drūmais skats, kādu tu vien esi redzējis. Tikai samudžināti mākoņi, kad tu skaties uz to no liela attāluma. Taču, kad tu pienāc pavisam tuvu, tas mainās. Tie ir eņģeļi, kuri vēcina spārnus, dziedot aleluja Tam Kungam. Tieši tāda reizēm ir nomāktība. Ja tu skaties uz to no liela attāluma, tas izskatās drūmi un tumši. Bet uzticiet tam, ko Dievs saka Savā Vārdā, un esi pārliecināts, ka Viņš ir Dievs, un pievirzies tam tuvāk, tu ieraudzīsi, ka tie vienkārši ir eņģeļi, kuri vicina savus spārnus.

¹²⁰ Lidzīgi kā Ābrahāms, arī viņa tika aicināta atdot visu, kas viņai bija, uzlikt to uz upurēšanas altāra. Varbūt šorīt arī tu esi uz to aicināts. Atdot savus ceļus. Atdot savu neticību. Atdot visu, kas tev ir. Un tad paņem šo Eļļu un Vārdu un samaisīt tos kopā, un uzlikt To uz pašuzpurēšanās altāra. Tu ieraudzīsi, ka Tas izsauks Dievu uz skatuves, tas ir tikpat droši kā tas, ka es stāvu pie šīs kanceles.

Aizdomājieties par to, kamēr mēs lūgsim.

¹²¹ Vai jums šodien ir kāda vajadzība? Varbūt jūsu vajadzība ir lielāka, nekā jūs fiziski spējat sagādāt? Varbūt jums ir tik maz naudas, ka nespējat samaksāt par iri? Varbūt jūsu bērniņiem vajag jaunas kurpes, bet jums nav naudas, lai tās nopirktu? Varbūt trauks jūsu mājā ir tukšs un krūka teju teju būs sausa?

Varbūt jūs nevarat nopirkt lopiem barību? Vai arī ir kaut kādas grūtības? Atcerieties, Viņš ir apsolijs.

¹²² Varbūt tu esi slims, un ārsts saka, ka tev ir nepieciešama operācija? Tev nav naudas, lai to izdarītu? Tev ir vajadzība.

¹²³ Varbūt tu esi grēcinieks? Vai tā nav liela vajadzība, zinot, ka, ja Dievs tevi šodien paņems, tu aiziesi pazušanā? Varbūt tu esi atkritējs, kurš bēg no Dieva? Un tu zini, ka piederi kādai draudzei, bet zini, ka ar tevi kaut kas nav kārtībā? To saka tava sirdsapziņa saskaņā ar Dieva Vārdu, ka ar tevi kaut kas nav kārtībā. Un tev ir vajadzība. Neļaujiet, lai šie vārdi iekrīt ērkšķainā zemē vai uz akmens, nocietinātā sirdi. Labāk lai tie iekrīt labā, auglīgā augsnē.

¹²⁴ Ja tu esi slims un tu . . . ārsts saka, ka tu nevari izveseļoties, bet tu apsoli Dievam, ka tu kalposi Viņam visas savas dzīves dienas, un tu esi pārliecināts, ka Viņš ir Dievs, nāc, izpildi Viņa prasības. Ja jums ir kāda vajadzība, vai jūs iesācumam vienkārti nepaceltu savu roku pretim Dievam, ka jums kaut kas ir nepieciešams? Lai Dievs jūs svēti.

Lūgšim.

¹²⁵ Ak, Kungs, tikpat noteikti kā tas, ka es šorīt stāvu pie šīs kanceles, es zinu, ka neviena no šīm rokām nevarēja pacelties bez Tavas ziņas, jo Tu esi Dievs. Tu sacīji: “Vai nepārdod tik daudzus zvīrbuļus par divām artavām? Cik daudz vairāk vērti esat jūs nekā zvīrbuļi!” Cik daudz vairāk Tu ievēroji šo mirstīgo cilvēku rokas, par kuriem nomira Tavs Dēls Jēzus! Cik daudz vairāk Tu ievēroji viņu rokas, ja jau Tu ievērotu pat zvīrbuļi, ja tas šorīt nokristu! Droši vien par . . . par duci zvīrbuļi šodien neviens nedotu pat centu, jo tie nevienam nav vajadzīgi. Tik vien kā problēmas, kur viņus apglabāt. Tomēr Tu zini ikvienu no tiem; Tu zini katru spalvu, kas ir uz tiem. Tu zini katru matu uz mūsu galvas.

¹²⁶ Ak, Kungs, atbildi uz lūgšanu. Ļauj viņiem šorīt būt pārliecinātiem, ka Tu esi Dievs un ka Tas ir Tavs Gars. Lai no viņiem atkrit šīs mūsdienu reliģijas trulums un apmātība, kas saka: “O-o, es piederu *tādai* draudzei.” Dievs, lai tas tūlīt pat izzūd no viņu prātiem. Lai tieši šajā brīdī viņi ierauga Mūžīgās Dzīvības atspulgu. Un pēc tam viņi meklēs to un alks pēc tā, lai zinātu, kas ir Dievs, un būs pārliecināti, ka Viņš ir. Viņš tur Savu Vārdu.

¹²⁷ Grēcinieki, lai viņi ātri nožēlo un gatavojas kristībā Jēzus Kristus Vārdā. Un Tu esi apsolijs, ka Tu iedosi viņiem Svēto Garu. Tu tā teici, Kungs. Tu piepildi Savu solījumu.

¹²⁸ Atkritēji, kas ir pārliecināti, ka Tu esi Dievs, bet viņi ir aizklīduši prom. Lai viņi šodien atnāk, jo Tu sacīji: “Ja jūsu grēki būtu kā purpurs, tie būs balti kā sniegs. Ja tie būtu karmīnsārti, tie balos kā vilna.”

¹²⁹ Un, ja šeit ir slimi cilvēki, lai viņi aptver, ka Tu esi Dievs. Tu turi Savu Vārdu. Tev ir pienākums turēt Savu Vārdu. Un kad viņi atdod sevi līdz ar savu Eļļu, Garu, kurš ir viņos, kurš apliecina, ka viņi tic. Un arī ar Vārdu, ar Dzīvības Maizi, kas tika izteikts, Kristu; samaltu priekš viņiem Vecajā Derībā; un arī Jaunajā Derībā, lai parādītu, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Lai viņi samaisa šo Vārdu ar Eļļu, Garu, kas viņiem ir, pēc tam lai viņi nostājas pie altāra, sakot: “Tas ir viss, kas man ir, Kungs. Es to esmu atnesis.”

O-o, kā Tu to pavairosi! Kā tas izsauks vēstures Dievu uz skatuves! Kā tas piepildīs Jehovas sirdi ar prieku par to, ka: “Man ir bērns, kas Man paklausa. Es viņu pārbaudīju, un viņš pierādīja, ka viņš Mani mil un Man tic. Viņš ir pārlicināts, ka Es esmu.” Tāpēc ka ir sacīts: “Tam, kas tuvojas Dievam, ir jātic, ka Dievs ir un ka viņš atalgo tos, kas viņu centīgi meklē.” Dāvā to šajā stundā, kad mēs Tev to uzticam.

¹³⁰ Un tagad, kamēr mūsu galvas ir noliektas. Un tie, kuriem ir jebkāda vajadzība, piecelieties, lūdzu, kājās, kuri vēlas nolikt. . . Lūk, ja tu neesi pārlicināts, ka Viņš ir Dievs. . . Ja tu esi pārlicināts, ka Viņš ir Dievs un ka Viņš piepildīs Savu solījumu, pestīšanu, dziedināšanu, lai kas tas arī nebūtu, ja tu esi pārlicināts, ka Viņš ir Dievs, piecelies kājās. Ja tev ir kāds cilvēks, par kuru tu gribi palūgt, piecelies kājās. Ja tu esi—ja tu esi pārlicināts, ka Viņš ir Dievs, tad dari savus lūgumus zināmus svēto sapulcēs. Jūs dariet to, kad jūs piecelaties uz savām. . . [Pārtraukums lentas ierakstā—Red.]

“Es esmu pārlicināts, ka Viņš ir Dievs. Es ticu, ka Viņš tur Savu Vārdu. Un esmu pārlicināts, ka mans lūgums. . . Tieši tagad es palikšu to zem Asinīm.” Ja jūs to darīsiet, noliksiet katru grēku, katru. . . Grēks ir neticība. Varbūt tu esi draudzes loceklis, taču es runāju par grēku, par tavu “neticību”. Tagad tu noliec to kā upuri. Tu to upurēsi. Tu nāc pie krusta. Tagad tu taisies upurēt visu tavu neticību. Un atdot to Viņa rokās, un zināt, ka Viņš ir, un tu esi pārlicināts, ka Viņš atbildēs. Ja jums tā tas ir, paceliet savu roku. Palieciet šādi.

¹³¹ Kungs, Tu esi Dievs. Lūk, viņu Eļļa un viņu Labība, tie ir samaisīti kopā. Viņi atnes To pie krusta, kur viņu sirdis nonāks Dieva Uguns (ja vien viņi patiešām to vēlas) un apris šo upuri. Tu iznāksi uz skatuves, atvērsi apslēptos ūdeņus. Nonākdams no Debesīm Uguns ratos. Tu satricināsi visas debesis un zemi, lai viņiem atlīdzinātu.

¹³² Kad viņi stāv ar augšup paceltām rokām, šādi parādot, ka viņi tic un ir uzlikuši sevi un katru savu lūgumu uz Tava altāra. Ak, Debesu un zemes Dievs, Debesu un zemes Tiesnesi, Debesu un zemes Tiesnesis noteikti rīkosies taisnīgi. Viņš noteikti turēs Savu Vārdu, Tu, Kas pazīsti vīru sirdis, sievu sirdis, šo cilvēku sirdis.

¹³³ Kungs Dievs, es paceļu augšup arī savas rokas, jo es zinu, ka šobrīd mainās mana kalpošana. Un es ticu, ka Tu esi. Es esmu redzējis, kā Tu tur stāvi Uguns Stabā. Es esmu redzējis, kā Tu atklāj cilvēku sirds noslēpumus. Nevienu vienīgu reizi Tu nekļūdi. Tu to apsolīji, kad Tu izdariji to tur otrpus ielas, kad Tu vēl tikai sāki darīt šīs lietas. Un tu aizsargāji mani visās pasaules malās, atkal un atkal. Es nešaubos, ka Tu esi Dievs. Es esmu par to pārliecināts.

¹³⁴ Es piensu sevi līdz ar šiem cilvēkiem un atdodu kā upuri visu, kas man ir, Kungs, Tev, kalpošanai. Es sāku no jauna, Kungs, braukšu pa visu pasauli. Palīdzī man, ak, Dievs. Ja es kaut kad par Tevi esmu šaubījies, piedod man manus grēkus. Piedod man manu neticību. Es zinu, ka Tu esi un ka Tu atlīdzini tiem, kas Tevi meklē.

¹³⁵ Tāpat es šorīt izsūdzu arī manu cilvēku grēkus, viņu vājības un viņu šaubas, kad viņi stāv ar augšup paceltām rokām. Es izsūdzu viņu grēkus, Kungs, un visas mūsu vājības. Atsūti pār mums Svēto Garu ar Tavas atzinības zīmogu, ka Tu esi Dievs. Un Tu šobrīd esi šeit, lai mūs pieņemtu un paņemtu mūs Savās rokās, un izpirktu mūs tam, ko mēs esam pazaudējuši. Ja tā ir mūsu veselība, lai tā tiek atjaunota simtkārtīgi. Ja tā ir mūsu dvēsele, lai tā kļūst ziedoša un mirdzoša, papildīta ar Svēto Garu, lai tā varētu nostāties Dieva priekšā. Ja tā ir neticība, lai tā no jauna paliek par tādu ticību, Kungs, lai varētu pārvietot kalnus. Dāvā to, Kungs.

¹³⁶ Mēs ticam, ka Tu virzies, Svētais Gars viscaur piepilda šo ēku, pār šiem cilvēkiem un viņu sirdīs, rosīnot viņus pieņemt dzīvo Dievu. Mēs to darām Jēzus Kristus Vārdā.

Ticībā uz Tevi raugos,
Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais;
Uzklausi, kad lūdzos es,
Paņem visus grēkus prom,
Un no Tevis aizmaldīties
Neļauj man nekad.

¹³⁷ Vai jūs to domājat nopietni? Vai jūs to pieņemat? Paceliet savas rokas, saki: "Es tagad to pieņemu. Es Viņam ticu."

Kad pa dzīves tumšo labirintu eju,
Un nelaiemes man apkārt vairojas,
Esi Tu Pavadonis mans;
Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizden visas bēdu bailes prom,
Un no Tevis nomaldīties
Neļauj man nekad.

Nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

¹³⁸ Pēc šī stingrā, asā Vēstījuma, raupja un tā skarbi izteika, taču tā ir Patiesība. Un, ja jūs pazemīgi ticēsiet, ka jūs saņemat

to, ko jūs lūdzāt, nekad nepieļaujiet, lai kaut kas nogrūž jūs no šī taisnā ceļa. Stāviet tieši uz tā. Nav nozīmes, cik daudz es sludinātu, lai ko es darītu, vai jebkurš cits cilvēks darītu, tas nekad nedarbosies, ja tu nepieņemsi to kā savu personīgo ipašumu.

¹³⁹ Ja tu tici tam no visas sirds, viss, ko esi vēlējies, ja tu esi atzinies savos grēkos, Dievs tev ir piedevis. Vairs nekad par to nešaubies. Ja tu esi atkritejs, tad šorīt tu esi pieņemts atpakaļ. Ja tev ir vajadzīgs Svētais Gars, tad liecies kristīties Jēzus Kristus Vārdā, tava grēka piedošanai. Tas ir Dieva Vārds. Viņš to neizmainīs nevienas draudzes, nevienas konfesijas, neviena cita dēļ. Tam ir jābūt tieši tādā veidā. Mums ir jāatbilst Viņa prasībām, nevis draudzes prasībām, Viņa prasībām. Tieši tas mums ir jādara.

¹⁴⁰ Viņš pateica, ka “ticības lūgšana izglābs slimo”. Ja tu esi slimis, es esmu palūdzis par tevi ticības lūgšanu. Tu esi palūdzis to savā sirdī. Un tici tam, pieņem to, stāvi uz tā. Tieši tā tam ir jānotiek. Nekas to neatņems, nav svarīgi, cik drūmi tas izskatās.

¹⁴¹ Tu saki: “Nu, laikam izskatās, ka es joprojām esmu slimis.” Tam nav. . . Tie ir tikai daudzu eņģeļu spārni. Tas arī viss. Tas ir Dievs svētības veidā. Tev tas izskatās drūmi. Pienāc tam nedaudz tuvāk un paskaties uz to no jauna, paskaties, vai tas nav Dievs, kas tur stāv, piepildot Savu Vārdu.

¹⁴² Un tā, kamēr mūsu galvas ir noliektas, es atdošu kalpošanu brālim Nevilam, mūsu ganam.

ĒSI PĀRLIECINĀTS PAR DIEVU LAT59-0125
(Be Certain Of God)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas ritā, 1959. gada 25. janvārī, Branhama Saiešanas Teltī, Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org